

Deixeu de liderar i comenceu a cooperar

written by Mireia Juanola | 17 de març de 2018

Des que el sobiranisme va guanyar les eleccions el 21D i que el Gobierno de España no ha volgut acceptar el resultat dels comicis, sembla que hàgim entrat en el bucle de lideratges.

Abans de res, però, cal deixar clar en tot moment que si a hores d'ara no hi ha govern és pel fet que el Gobierno de España, com deia, ha fet tots els possibles per bloquejar la legitimitat del nostre Govern, suspès amb la finalitat d'acabar amb el moviment sobiranista.

Les lleis internacionals ens estan mostrant el camí a seguir, ja que en cap cas un estat ha d'impedir la lliure expressió d'un poble, encara que vagi en contra dels seus propis interessos, atès que així ho disposen les lleis universals que defensen els drets humans i que són d'obligat compliment.

Però tot i això, ens trobem davant d'una pregunta que de moment ens neguiteja: Si avancem en el procés de la República ens caldrà finalment fer un referèndum pactat amb la comunitat internacional a fi de legitimar-la?

Si la resposta és que sí, que el final del camí serà un referèndum pactat que avaluï el dret a decidir dels catalans a tenir un estat propi i ens permeti la seva construcció a partir dels fonaments de les lleis internacionals, ens ho hem de mirar d'una manera.

Però si la resposta és no, i això implica que cal construir una república que ja va ser reclamada el 21D que després pugui ser reconeguda en l'àmbit internacional, l'estratègia en seria una altra, que passaria pel reconeixement indiscutible de la figura del President Puigdemont com a legítim president cessat en contra de la voluntat dels catalans, i pel desplegament d'una República catalana fora dels tentacles de les lleis

espanyoles, però sí dintre dels termes que estableixen les lleis internacionals.

Tanmateix, el cert és que, avui dia, dubto molt que dintre dels manuals de dret internacional hi hagi les instruccions concretes sobre com es construeix un nou estat. I alhora també dubto que les lleis actuals majoritàriament redactades el segle passat puguin donar respostes i solucions a qüestions plantejades el segle XXI.

Així doncs, entenent que les societats es mouen i són vives com l'univers i la natura, hem de plantejar-nos que estem davant de situacions que mai havien ocorregut abans, i que per tant ens caldrà una dosi de creativitat per aconseguir tots els nostres objectius.

En l'àmbit de les humanitats ja fa temps que hem reconegut que la cooperació i el treball en equip són les millors eines per aconseguir desenvolupar projectes. La creativitat que genera el treball en equip i la cooperació no té límits en el desplegament de les idees, però sí que n'hi ha quan l'objectiu només beneficia una part, perquè aleshores es desfà el projecte en benefici de la vanitat.

Probablement el camí sigui desplegar una república fora de l'abast espanyol que hagi de ser referendada en un referèndum pactat internacionalment. De manera que tan important seria tenir el president legítim (o el seu substitut oportunament legitimat fins a poder restablir la normalitat catalana i abolir el 155) com començar a treballar per eixamplar la majoria social, no seduïnt sinó demostrant que l'únic camí per a la societat del benestar a Catalunya passa pel desplegament de la República que permeti el progrés i la innovació que el nou mil·lenni ens exigeix.

Probablement totes dues opcions són igual de certes i correctes, per això, en lloc de liderar-les cal buscar la manera de compartir-les i treballar-les en cooperació, perquè

de projecte només n'hi ha un: construir una República que legitimi els vots de l'1-0 referendats a les eleccions del 21D i que tingui el reconeixement internacional, alhora que permeti tornar a la legitimitat prèvia al 155.

Segurament caldrà fer filigranes i enginyeria política i jurídica per aconseguir aquest repte, però de ben segur que només la suma del capital humà abocat a trobar una solució col·lectiva en serà la clau.

La llibertat del nostre poble s'ho val! Hi estem d'acord en això?